



## Universitätsbibliothek Paderborn

### Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

**Abelly, Louis**

**Coloniæ Agrippinæ, 1658**

Sect. I. An Deus, quatenus est suprema & infallibilis veritas reuelans, sit formale obiectum fidei.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-38954**

## CAPVT III.

*De obiecto formali Fidei.*

**P**er obiectum formale Fidei, intelligimus motiuum illud, quo intellectus excitatur ad assentiendum diuinae reuelationi. Certum est autem obiectum illud formale ad Deum, ut ipse omnis veritatis fontem, referri debere; cum Fides sit virtus Theologica, quae Deum ut obiectum suum immediatè attingit: sed difficultas est sub qua ratione ad Deum referatur, cuius difficultatis solutio ex dicendis in sectionibus sequentibus pendet.

## SECTIO I.

*An Deus, quatenus est suprema & infallibilis veritas reuelans, sit formale obiectum Fidei.*

**N**otandum est veritatem hoc loco sumi, non pro veritate transcendentali (ut loquuntur Philosophi) quae omnibus rebus inest, in quantum veram habent entitatem; sed pro veracitate, quae quis verax est dicendo. Haec autem veracitas, ut sit perfecta & infallibilis, duo requirit in eo, qui loquitur; 1. talem sapientiam ut perfecte & infallibiliter cognoscat rem, de qua loquitur; ita ut errare aut decipi nullo modo possit. 2. talem bonitatem, ut neque velit eum fallere, cui loquitur, neque etiam illud velle possit. Hoc praenotato, pro quaestione proposita resolutione

Dicendum 1. obiectum formale Fidei, seu rationem formalem, quae mouetur intellectus ad assentiendum, esse se supremam & infallibilem Dei veritatem. Ita S. Thomas 2. 2. q. 1. a. 1.

Probat

Probatur 1. ex Apostolo epist. 1. ad Corinth. c. 2. *Vi Fidei vestra non sit in sapientia hominum, sed in virtute Dei; & epist. 1. ad Theff. cap. 2. Eum accepissetis a nobis verbum auditu Dei, accepistis illud, non ut verbum hominum, sed (sicut est verè) verbum Dei.*

Probatur 2. ex sanctis Patribus: S. Basil. in serm. de Fidei confessione seu de vera ac pia Fide in Asceticis; *Est, inquit, Fides eorum, quæ dicta sunt, assentiens approbatio, sine ulla hesitatione, cum animi persuasione de veritate eorum, quæ Dei munere sunt prædicata; & S. Aug. lib. 11. de Ciuit. *Vemens, inquit, in fide fidentiùs ambuaret ad veritatem; ipsa veritas Deus, Dei filius, homine assumpto, non Deo consumpto, eandem constituit ac fundauit Fidem.**

Probatur 3. hâc ratione, quam S. Thomas insinuat loco citato: illud est obiectum formale Fidei, propter quod immediatè & formaliter credimus rebus Fidei; atqui non ob aliam formalem & immediatam rationem illis credimus, nisi quia Dei summè & infinite veracis autoritate & attestatione nituntur: ergo Deus quatenus summè & infinite verax, seu quatenus suprema & infalibilis veritas, est obiectum formale Fidei. Maior euidentis est; minor probatur exemplo fidei humanæ, quæ non alio motiuo innititur quàm veracitate attestantis; nec ob aliam rationem credimus alicui, nisi quia veracem arbitramur; & quò magis constat illum esse veracem, eò etiam firmior fides eius attestationi habetur: vnde similiter dicendum est Fidem diuinam diuinâ veracitate, tanquam forma i & immediatâ ratione niti, quæ perfecta & infallibilis est.

Dicendum 2. actualem reuelationem earum rerum, quæ credendæ sunt, pertinere ad rationem obiecti formalis Fidei.

Probatur 1. ex varijs scripturæ locis, in quibus reuelatio diuinitus facta, ponitur vt basis & fundamentum, cui omnis Fides nostra innititur. S. Matth. cap. 16. *Beatus es Simon Bar Iona: quia caro & sanguis non reuelauit tibi, sed Pa-*

*Ver meus, qui in cælis est: Ad Galat. cap. I. Notum vobis facio Euangelium, quia non est secundum hominem: neque enim ego ab homine accepi illud, neque didici, sed per reuelationem Iesu Christi.*

Probatur 2. ex S. Athanas. orat. (quod vnus sit Christus) vbi de fide loquens, *Oportet, inquit, in sublimi rationem istarum rerum petere, non humi ex sanguine & carne conquirere, sed ex reuelatione diuina & ecclesiæ: & ex S. Iren. lib. 4. cap. 14. Deum scire nemo potest nisi Deo docente.*

Probatur 3. hâc ratione: Fides est rerum non apparentium (vt loquitur Apostolus Hebr. II.) & quæ in cor hominis non ascenderunt; atqui eiusmodi res sublimes minimeque apparentes non possunt aliter credi Fide diuina, quam per reuelationem Dei: Fides enim illa necessario requirit, vt homo cum firmissimo assensu, qui omnem penitus dubitationem excludat, rebus illis inhæreat; non potest autem, imò nec debet talem assensum præbere, nisi certò sciat Deum esse, qui res illas reuelauit; vbi enim supponit verè Deum illas reuelasse, statim videt se debere firmiter & citra omnem dubitationem assentiri; cum Deus, nec falli, nec fallere possit.

Obijcies, constare ex Euangelio multos credidisse in Christum, non propter reuelationem primæ & infallibilis veritatis, sed propter miracula ipsius Christi. Respondetur miraculorum patratiōem, non fuisse propriè loquendo motiuum formale & immediatum, quo fides illorum supernaturalis innixa est; sed fuisse tantum rationem inductiuam ad hoc, vt agnoscerent diuinæ veritati esse credendum. Quod vt facilius intelligatur, notandum est, obiectum alicquod materiale Fidei supernaturalis posse duobus modis fieri credibile; 1. per miracula, & alia similia motiua (de quibus infra) quæ id tantum euincunt, vt per illa homo agnoscat tale obiectum prudenter credi posse; 2. per reuelationem primæ & infallibilis veritatis, quæ, vt talis cognita, facit hominem firmissimè, & citra omnem dubitationem illud credere.

Vnde duplex formari potest iudicium intellectus circa tale

tale obiectum; 1. quo iudicat tale obiectum prudentes & cum maxima ratione credi posse; 2. quo iudicat illud esse infalibiler verum ob diuinam reuelationem, & sic firmissimè ac indubitanter credi debere; ex quibus primum est naturale, nec pertinet propriè ad rationem Fidei; secundum verò, est verus ac proprius Fidei supernaturalis actus, soli veritati diuinæ reuelanti innixus.

## SECTIO II.

*An reuelatio diuina, vt sit formale obiectum Fidei, debeat esse obscura & ineuidens.*

**D**Vobis modis potest diuina reuelatio esse obscura seu ineuidens: 1. ex parte rei reuelatæ; quando ipsa non repræsentatur per reuelationem euidenter intellectui: 2. ex parte Dei reuelantis; quando non constat euidenter ipsam reuelationem esse à Deo. Est ergo questio, an utroque modo reuelatio debeat esse obscura: pro cuius resolutione

Dicendum 1. reuelationem diuinam, quatenus est obiectum formale Fidei, debere esse obscuram & ineuidentem ex parte rei reuelatæ.

Probat 1. ex Apostolo ad Hebr. 11. *Fides est argumentum non apparentium*, & epist. 1. ad Corinth. cap. 13. loquens de cognitione, quam nunc habemus per Fidem, & comparans illam cum visione beatifica; *Videmus*, inquit, *nunc per speculum in enigmate: tunc autem facie ad faciem.*

Probat 2. ex S. Aug. tract. 4. in Ioann. *Quid est Fides, nisi credere, quod non vides;* & S. Chrysost. hom. 22. in epist. ad Heb. *Fides est aspectus eorum, quæ non sunt manifesta.*

Probat 3. ex eo, quod experientiâ ipsâ constat, nos nullam euidentiam propriè dictam habere de mysterijs, quæ per Fidem credimus; & si aliqua sit ipsius Fidei veritas, quam euidenter agnoscamus, prout ita cognoscitur, ad fidem non pertinet, sed ad aliquod aliud genus cognitionis.